
SETKÁNÍ S BOHEM Č. 4

„Škola modlitby pro mladé dámy (ale nejen pro ně)“

Katecheze č. 12

Materiál vytvořila © Annabell Sirovátková 2018 / 2019

Pomůcky

Kříž a jména z Fima + svíčka a zápalky, velký balicí papír na aktivitu „Tichý rozhovor“ + fix pro každého účastníka, text z knihy Sophie de Mullenheim „Sestry naděje: Na dvoře Alexandrově“ (Paulínky, 2017).

Cíl

V této hodině si účastníci ujasňují vlastní postoje a názory týkající se modlitby, a to prostřednictvím tzv. písemného rozhovoru. Východiskem jsou velmi různé a převážně problémové zkušenosti s modlitbou.

Modlitba

Dobrý Bože, nikdy nebudeme moci říci „Umím se modlit.“ Pomáhej nám, abychom i dnes pronikli hlouběji do tajemství skutečného rozhovoru s tebou a přiblížili se ti tak, abychom se s tebou nebáli mluvit jako s blízkým přítelem. Ukazuj nám, že jakýkoli krok směrem k tobě, ať už bude malý nebo velký, je správný, a že na konci všech těchto cest na nás čekáš s otevřenou náručí. Amen.

Po úvodní modlitbě je vhodné vrátit se krátce ke zkušenosti s bibliodramatem v minulé hodině – podněty se u většiny účastníků v tomto typu aktivitu usazují pomaleji. Poskytneme proto prostor, aby se mohli ti, kdo chtějí, ke svému prožitku vrátit

Tichý rozhovor – diskusní aktivita

Výhodou této metody je, že diskuse je kvůli písemné formě volnější a její účastníci mají čas přemýšlet, jak svůj názor zformulovat. Nabízí rovněž šanci méně průbojným členům skupiny vyjádřit svůj názor. Díky ní se zároveň dá diskutovat na „různých frontách“.

Velký balicí papír je třeba předem připravit: napíšeme na něj názory k tématu (modlitba) s fiktivními přezdívkami, které provokují k tomu, aby na ně účastníci reagovali. Umístíme je hvězdicovitě do středu papíru, účastníci tak mohou stůl obcházet, číst různé názory a reagovat na ně.

Podněty pro písemný rozhovor na téma „modlitba“

- My jsme teď měly několik hodin o modlitbě ve škole a já musím říct, že nechápu, co mám dělat. Umím se naučit modlitbu nazpaměť, ale v tichu někde sedět a „modlit se“, to nechápu. (Eva_363)
- Zkoušel jsem se modlit, fakt poctivě, dva týdny. Každý večer jsem si dal čtvrt hodinu a snažil se myslet na Boha. Skončím s tím. Nic mi to nepřináší. (Tomáš N.)
- Bez modlitby bych si svůj život nedokázala představit. Potřebuju si připomenout blízkost Boha pravidelně, někdy je jako tichý průvodce a někdy mě dokáže zaplavit štěstím tak, že se rozbrečím. Musím ale říct, že jsem vlastně tak s modlitbou vyrostla. Předali mi to rodiče. Jsem strašně ráda za to. (Lucka)
- Jsem také z věřící rodiny, jako Lucka, chodíme do kostela a tak. Ale že bych se rozbrečel kvůli modlitbě, to neznám, ani nevím, jestli to chci. Věřím v Boha, a jsem za to rád. Ale říkám, všeho s mírou. (Mistr X)
- Já hodně myslím na Boha a řeším, jak to je třeba s utrpením na světě, s tím, že je Bůh přítomný v hostii a mnoho dalších otázek. Potřebuju diskutovat, hodně si čtu. Nevím, jestli by se to dalo nazývat modlitbou. Pro mě to není taková citová záležitost. (Vojta F.)
- Mám to jako ta holka z textu. Prostě se nedokážu na modlitbu soustředit, neumím se zklidnit. (Věra 05)

V úvodu aktivity přečteme (případně se ve čtení střídáme) úryvek z knihy S. de Mullenheim (viz příloha). Každému dáme silnější fix a vysvětlíme postup.

Náš tichý rozhovor funguje jako internetový „chat“. Všichni máte v ruce tužky a můžete písemně reagovat na názory, které vidíte před sebou. Kdykoliv na papír něco přepíšete, šipkou vyznačte, komu odpovídáte; samozřejmě můžete reagovat i na připsané komentáře kohokoliv ze skupiny. Svůj příspěvek vždycky označte – můžete se podepsat, nebo si také zvolit nějakou přezdívku.

Kdyby účastníci zpočátku málo reagovali na podněty, můžeme sami přispět připsanou otázkou, např.

K příspěvku *Eva_363*: A myslíte, že se jde modlit třeba na ulici nebo v metru?

K příspěvku *Tomáš N.*: Jak dlouho se musí vyzkoušet modlitbu, než „funguje“?

K příspěvku *Lucka*: Umíš si představit, že by to takhle nebylo? Měla bys pocit, že s tebou Bůh nechce mluvit?

K příspěvku *Mistr X*: Jaká je správná míra modlitby?

K příspěvku *Vojta F.*: Jak (ne)důležité jsou pocity v modlitbě?

K příspěvku *Věra 05*: Jak se dá radit?

Aktivita končí ve chvíli, kdy účastníci už po nějakou dobu nepřidají na papír žádný komentář. Diskusi nekomentujeme, cenné jsou názory, které si účastníci sami čtou a zasazují do osobních kontextů.

Závěrečná modlitba

Na závěr si můžeme společně zazpívat píseň **Do tvých starostí** (ZH 53, Koinonia 99, <https://zpevnik.proscholy.cz/pisen/62/do-tvych-starosti>).

Můžeme poté navázat spontánní modlitbou chval, díky nebo proseb.

Petrohrad 26. března 1804

Zase tu byl.

Dnes ráno jsem se vrátila do kaple, abych se modlila, a našla jsem tam cara klečícího na stejném místě jako před třemi dny. Říká se o něm, že je velmi zbožný, a mohu jen potvrdit, že je to čistá pravda. Po celou dobu svého usebrání nezvedl ani jednou hlavu a jsem překvapená, když vidím, jak se dokáže odpoutat od svého okolí, když se ponoří do modlitby. Závidím mu...

Přiznám se, že ani zdaleka se nedokážu soustředit jako on. Můj duch se často toulá všude možně a kromě modlitby se mi honí hlavou různé myšlenky. Kolikrát jen už jsem v mysli předělávala střih na kostým, když jsem zrovna byla na klekátku... Do mých zdrávasů a otčenášů se mi často pletou útržky dialogů z opery či nějaký recept, který jsem zaslechla od Henrietty. V těch okamžicích, kdy se v myšlenkách vzdaluji od modlitby, si připadám politováníhodná a cítím se zahanbeně. Čím víc se však soustředím na Pána, tím víc klopýtám. Myšlenky se tryskem vracejí a jsou o to víc pořouchlé a dorážejí s o to větší intenzitou. Jediné, co mohu udělat, je zůstat i tak věrně na svém místě. Pán mě vidí, zná mé slabosti a moje těžkosti v boji s roztržitostí. Odevzdávám mu svůj zápas a zůstávám prostě v jeho přítomnosti. V takových okamžicích se mi pak stává, že se mu cítím být tak nablízku, až jsem z toho vyvedená z míry. Nejsem dokonalá, proto se potřebuji utíkat k Bohu. A právě v mých nesčetných poklescích se mě nejvíc dotýká.